

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουδα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ' τ'ω φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στ'ό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
ὅτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπιή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Εικοστή του Μαρτίου καί τρίτη,
παραιτήσεις ό γέρος κηρύττει.

Έπτακόσα πενήντα κι' έπτά
καί σαλεύουν εδάφη δεπτά.

Ήδ' άνδριάντα του Παππά,
που μαμαρένιος διωπά.

Όλόγουρά μας τὰ βουνά κι' οι λόγγοι κοπρισμένοι
προγόνων έσκους χαιρετούν, που φράγκικα ντυμένοι
πατούν, πατέρα μου γλυκέ, τών Άθηνών τὸ χῶμα,
που 'βρίσκονται καί κομφετι καί σερπαντέν άκόμα.

Μέσα 'στην τόση κίνησι πῶς διόλου δέν κινείσαι;
πῶς μᾶς θωρεῖς άκίνητος, πατέρα, σάν καί πέρσι;
γιατί ψυχρός κι' άναίσθητος 'στὰ τρόπαιά μας εἶσαι,
που σκιάζουνε τὸν Βούλγαρο, τὸν Τούρκο καί τὸν Πέρση;

Γιά κύτταξέ τους...έφθασαν...θυμούνται τήν ήμέρα,
που τὸ σεπτὸ σου λείψανο τὸ 'φέραμ' έδῶ πέρα
νὰ βλέπῃ τὸν Καρνάβαλο...θυμούνται τήν κρεμάλα,
τῆς πάπιας, τὰ κοτόπουλα, τοὺς άστακούς, καί τᾶλλα.

Γιατί κι' έφέτος δέν 'μιλεῖς
νὰ μᾶς διασκεδάσης;
γιατί 'στὴ χάβρα τῆς Βουλῆς
δέν πᾶς νὰ τοὺς διαβάσης;

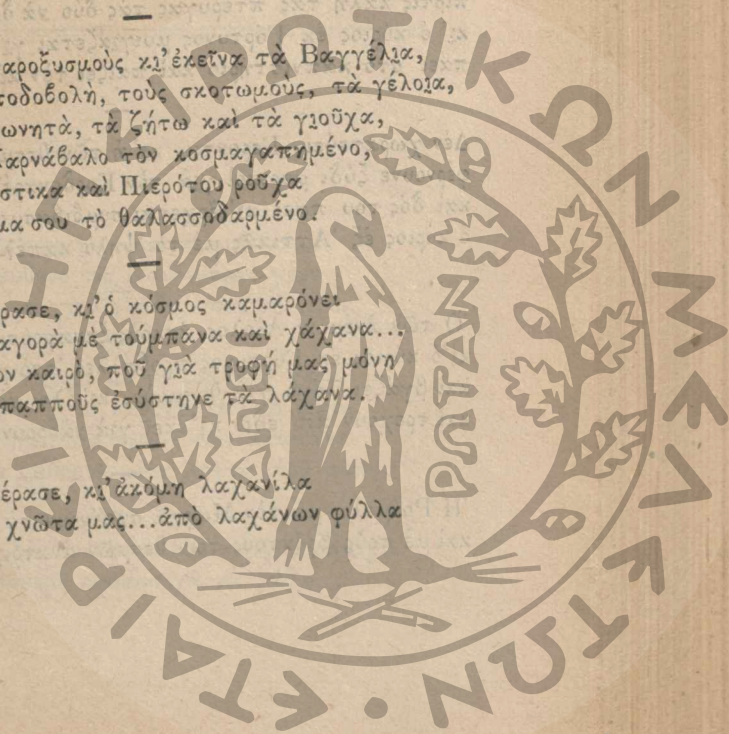
Θυμούνται τοὺς παροξυσμούς κι' εκείνα τὰ Βαγγέλια,
τοῦ κόσμου τήν ποδοβολή, τοὺς σκοτωμούς, τὰ γέλοια,
θυμούνται τὰ ξεφωνητά, τὰ ζήτω καί τὰ γιοῦχα,
καί τὸν τρελλὸ Καρνάβαλο τὸν κοσμαγαπημένο,
που με Μακεδονίστικα καί Πιερότου ρούχα
'σαβάνωσε τὸ σῶμα σου τὸ θαλασσοδαρμένο.

Γιατί μᾶς κάνεις τὸν βαρὺ,
καί πῶς σάν πατριώτης
δέν πᾶς καί σὺ 'στοῦ Θεοδωρῆ
ν' άκούσης λόγο πρώτης;

Τόσος καιρὸς έπέρασε, κι' ό κόσμος κημαρώνει
καινούρια Λαχαναγορά με τούμπανα καί χόχανα...
μετρήσετε καί τὸν καιρὸ, που γιά τροφή μας μόνη
ό πολεμάρχος ό παππούς έσύστηνε τὰ λαχανά.

Πῶς τὸ μεγάλο χέρι σου δέν διώχνει κάθε μυῖγα,
που 'στὸ λευκό σου μάρμαρο κουρνιάζει νύκτα 'μέρα;
πῶς με τὸν Χιώτη Κορκῆ καί τὸν Φερραῖο Ρήγα
πρωτόκολλο γιά τοὺς θεσμούς δέν κάνετε, πατέρες;

Τόσος καιρὸς έπέρασε, κι' άκόμη λαχανά
μοσχοβολοῦν τὰ χνῶτά μας...άπό λαχάνων φύλλα

ἀνθοβολεῖ κι' ὁ τάφος σου, κι' ἐφέτος ἀπ' αὐτὰ
πλέκονται γιὰ χατῆρι μας στεφάνια ζηλευτά.

Ἀπὸ τὸν γέρο Δούναδι καὶ πέρ' ἀπὸ τὸ Σοῦλι
πάλι ζουρνᾶς ἀκούεται καὶ δυνατὸ νταούλι,
τῆς Ἀντιπολιτεῦσεως σεισμὸς, φωτιά, τρομάρα,
παράιτησις ἀνέλπιστη, καὶ τρέχ' ἡ σάρκα μάρα.

Τῶν καθεστώτων κίνδυνοι, μὴν τὰ θαρρῆς παιχίδια,
μὲ μῖζες θολόνουν τοῦ παπποῦ τὰ χιονισμένα φρύδια,
καὶ νύφη μαῦρα σ' τῆς Βουλῆς ἀπλόνονται τῇ ράχη,
καὶ πέρνουν τοὺς θεσμοὺς πολλοὶ καὶ τρίβουν τὸ στομάχι.

Μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴ ξανακαλπίζ' ἡ φήμη,
φριμάζουν τὰ Κελάδρουτα μαζί με τὸν Ζαήμη,
μὲ τοῦτον ἀνταρξίεται κι' ἡ πλειονοψηφία
καὶ στρίβουν τὰ μουστάκια του Κόντης καὶ Συντροφία.

Ἔως σ' τὰ ξημερώματα παρλάτα καὶ κουδοῦνι,
ὁ κύριος ἐκ Γόρτυνος τεντόνει τὸ ρουθοῦνι
σὰν τὸ καθάριο τᾶλογο νὰ μυρισηθῇ τᾶγέρι,
ὁποῦ σ' τὴν Ψωροκόστενα τὸν Κόρδονο θὰ φέρη,
καὶ πάει μετ' ὅν Σύνταγμα καὶ τῶν θεσμῶν τοὺς χάρτας
ὁ κύριος ἐκ Γόρτυνος σ' τὸν κύριον ἐξ Ἀρτας.

Ὁ Καραπάνος ὁ ψηλὸς στηλόνει τὸ κορμί του,
Φωκίος καὶ Σιμόπουλος τρομάζουν σ' τὴν ὁρμή του,
καὶ μέσ' ἀπ' τὸ μαρμάρινο καὶ πλούσιό του σπῆτι
φθάνει φωνὴ σ' τὸν Κίσαβο, σ' τὸν Ὀλυμπο, σ' τὴν Κρήτη·
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός, κυπαῖτε, πολέμαρχοι,
καὶ παλαμῆδα μύρισε μαζί με τὸν Ἐθνάρχη.

Προβάλλει σκούφια κόκκινη καὶ κόκκινος μανδύας,
καὶ ξένοι φρύξαν λαοὶ καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
σὰν ἀκουσε τὸν κύριον τὸν ἐκ τῆς Λεβαδείας
νὰ θέλῃ μία νὰ γενοῦν ἡ δὴ συνεδριάσεις.

Γιὰ τέτοιο πραξικόπημα, πούχει νὰ γίνῃ χρόνια,
μπαρμπεταῖς ἄσπραϊς σμίγουνε μετ' αὐτὰ μπαρμπετόνια,
κι' ὁ Λεβαδείας σοβαρὸς γνωμοδοτεῖ πῶς πρέπει
πίστις καλὴ τὰς πτέρυγας τὰς δύο νὰ διέπη,
κι' ὁ κύριος ἐκ Γόρτυνος μυιγιάζεται γι' αὐτό,
πάει σ' τὸ καπνιστήριό καὶ παίζει τὸν κρυφτό.

Δὲν χωρατεύει, Γέροντα, κι' ἡ τῶν θεσμῶν φρενίτις,
φέρνουνε ζῦδι μερικοὶ γιὰ τὸν Κορδονάρελο,
καὶ δὸς του πάει κι' ἐρχεται συμβιβασμοῦ μεσίτης
ὁ κύριος ἐξ Ἀττικῆς μετ' ὁ ψηλὸ καπέλο.

Ὁ τῶν ἀνέμων Αἰόλος ἀκούει ξαναφουσκώνει
κι' ὁ κύριος ἐκ Γόρτυνος προβάλλει σ' τὸ μπαλκόνι,
καὶ βγάξει λόγο γιὰ θεσμοὺς, κι' ὅλοι τὸν λένε Δία,
καὶ τρέχουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ βρῶναι Φειδίδα.

Ἡ Ρούμελη μετ' ὅν Μωρηά σηκώνουν τὸ κεφάλι,
καὶ μετ' αὐτοὺς τῶν θεσμῶν ἀνταρξίχουν πάλι.

τοῦ Ναυαρίνου τὰ νερά κι' ὁ γαλανὸς ὁ Βόσπορος,
καὶ πέφτει σ' τὸ ἀμπελόφυλλα καινούριος περὸν ὁ περὸν.

Τὸ Μεσολόγγι τὸ λαμπρὸ κυττᾷ τὸν Λεωνίδα,
τὸν Δεληγιῶργη δηλαδὴ, ποὺ κρούει τὴν ἀσπίδα,
Μὲ τόσους ἄνδρας κεφαλῆς ἀπὸ θεσμοὺς ἐγκύου
ὁ κύριος ἐκ Γόρτυνος κι' ὁ κύριος ἐξ Ἀρτας
πηγαίνουν εἰς τὸν κύριον τὸν ἐκ Μεσολογγίου
νὰ λούσουνε πατόκορφα τοὺς δεξιούς ἀντάρτας.

Κανεὶς δὲν ξέρει τεῖπανε μέσ' σ' τοῦ Μεσολογγίτη,
μὰ φλογερὸς διαλαλητῆς σ' τὰ πέρατα κηρύττει:
Φρυάξετε, πολέμαρχοι τῆς ράτσας μας τῆς ψύχας,
νὰ φοβηθοῦν μετ' αὐτοὺς θεσμοὺς κι' οἱ Βούλγαροι τῆς Σίμας.

Ἐξάπτονται τὰ πνεύματα, δασεῖα καὶ ψιλῆ,
κι' ὁ κύριος ἐξ Ἀττικῆς μετ' ὁ χρυσὸ μαλλί
πηγαίνει γιὰ τὴ Σέρφο μετ' ὅν παραγγελία
πῶς εἶναι σύμφωνος, κι' αὐτὸς σὲ τοῦτη τῇ δουλειᾷ.

Παππάδες μέσ' σ' τὴ Βουλὴ τεντόνουν τὴν ἀρίδα,
θεσμοὺς ἀκούν κι' οἱ Βούλγαροι καὶ βγάζουν ἀγουρίδα,
καὶ τόσων κούκων νηστικὸν ἀλαλαγμοὶ καὶ θῆνοι
φέρνουν ἑνὸς τὴν ἀνοιξί... τὰ ρόδα μας κι' οἱ κῆνοι
μετ' αὐτοὺς θεσμοὺς ἀνθοβολοῦν, καὶ τὰ πουλιά τοῦ Μάρτη
γλυκοτριλλίζουν τοὺς θεσμοὺς τοῦ γέρο-Μπονάπαρη.

Μέσ' ἀπ' τοῦ Κόντη τοὺς Κορφοὺς πουλὶ κυνηγημένο
σὰν σύννεφο μετ' ὅν βορρᾶ καὶ μαυροφορεμένο
σκοτείνιασε τὸν οὐρανὸ μετ' ὅν πλατεῖαις πτερούγαις,
κι' ἐρρέκαξε κι' ἐβρόντησε καὶ σ' τῆς δίκας μας ρούγαις,
ἡ τὴν ρολίνα φέρτε μας τὸν πόνο μας νὰ βάλωμε,
ἡ τὴν φῶν τοῦ Σολωμοῦ ξεβράκωτοι θὰ ψάλωμε.

Στοῦ Γερμανοῦ τὸ μέτωπο κυρτὰ γλυκοχαράζει
ὁ διεθνὴς μας ἔλεγχος, τοῦ κράτους τὸ μαράζι,
κι' ἀπὸ Μωρηά καὶ Ρούμελη μετ' ὅν ψυχὴ σ' τὸ στόμα
μαζεύει τὰ μπαγάγια τοῦ χορὸς Ἑλληνοπαίδων,
καὶ πάει σ' τὴν Ἀμέρিকা νὰ βρῇ μὴ φούκα χῶμα,
ποῦ δὲν τὴν καταπάτησαν φαγάδες οἰκοπέδων.

Κλαρὶ δὲν φαίνεται χλωρὸ καὶ πράσινο χορτάρι,
καὶ τὸ στερνὸ κοτόπουλο καὶ τὸ στερνὸ κριάρι
τὸ τρῶνε τ' ἀποσπάσματα, πέρνουν δὲν πέρνουν φόρους,
γλεντοῦν ἀρχαιοκάπηλοι μαζί με λαθρεμπόρους,
καὶ καθρεφτίζουν μέσα των κρυστάλλινος καθρέφταις
φαγοποτιῶν ἀρματωλοὺς καὶ κορβανάδων κλέφταις,
ποῦ πίνοντας καὶ τρώγοντας τὸ πάτριο γκιουδεῖται
τὰ κλέφτικα ξεράδια των τὰ κάνουν ἔτσι κι' ἔτσι.

Ἀνεύθυνοι Πανόπουλοι σὲ δάση καὶ ρουμάνια
δικοὺς των ἔχουνε θεσμοὺς καὶ χωριστὰ σιμάνια,
καὶ γιὰ πολλοὺς ὁ νόμος των πρῶτος ἀπ' ὅλους στέκει...
κάνουν Βουλὴ των τὸ βουνό,
τὴν πέτρα βῆμα των τρανὸ,
καὶ γλώσσα τὸ τουφέκι.

Κρύβει ληστοφυγῶδιον καὶ καθεμὴν κουράλα,
Νηφώνεται σ' τὴν Τρίπολι, τρεχάματα μεγάλα,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸν Νήφωνα μὴ βρῶμα, ποῦ μὴς πνίγει.

μετ' αὐτοὺς ἄλλαις σμίγει,
κι' ὅλοι κυττάζουνε ξανά
τεράστιο κοπροβουνά,

Ἠλῶτερ ἀπ' τὸν Ὀλυμπο κι' ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη,
νὰ κουτοῦν τὸν Σείριο καὶ τὸν Ἀποσπερίτη.

Κοινωνισμός, νηφωνισμός, φρικτὴ νυμφομηνία...
πῶς μὲς θωρεῖς ἀκίνητος;... γελά σου, Μακεδονία.
Ὁ μακαρίτης πόλεμος μ' ἀσπίδες καὶ κοντάρια
ἐναμμολεῖται πτερωτὸς σ' τοὺς δρόμους τῆς Ἀθῆνας,
καὶ τῆς φαλάκρας τῆς Βουλῆς κρατώντας γιὰ φανάρι.

Ξαναπηδᾷ σ' τὸ βῆμα τῆς γυρεύοντας εὐθύνας,
καὶ τρέχει σ' τὸν ἀνεύθυνο τῆς Κορδονάρας γέρο,
ποῦ κάνει τὸν ἀνέστη, ποῦ σ' εἶδε, ποῦ σὲ ξέρε.

Κἂν ὁ παππὸς τὸν ἀκούει μετ' ὁ κοιμένο χέρι,
κἂν σὺ, Δεσπότη, κἂν ἐγώ, κανένας δὲν τὸ ξέρε.
Πολλοὶ γιὰ τὸ μυστήριον τὰ στήθη των κτυποῦν
κι' ἄλλοι ρωτοῦν νὰ μάθουνε τόσα λεφτά ποῦ πᾶνε.

Γιὰ λίρας ποῦ δὲν βρίσκονται καὶ καὶ καὶ ἀνοίγει
καὶ βάζουν τὸν Καλογερὴ κατὰ στίγα νὰ ψάξη...

μέσα 'στὰ κιούπια τῶν λαδίων ὁ ποντικός ἐπνίγη
κι' ὅλοι προσέχουν τὴν οὐρὰ τοῦ ποντικοῦ μὴ στάξῃ.

Κι' ἀνακκατεύονται ξανὰ τοῦ κόσμου τὰ στομάχια
μ' ἐκείνων τῶν Σταυρακτῶν τάσιμα σιλάχια.
Πάλι πολέμου κόλλυθα, καὶ 'στὸ μνημόσυνό του
ὕφονεται 'ψηλὰ 'ψηλὰ τὸ νεκρολίβανό του
μὲ λαχανίλας μυρωδιὰ καὶ κόσμου καρδιοκτύπια,
ποῦ λαχανιάζει τρέχοντας μὲ δαὶ τσαρούχια τρύπια.

'Αντὶ κινίνου Πρωσσικὸν πουλοῦν σὲ Φαρμακεῖα,
καὶ γλυκοψάλλει θάνατος ἀνώδυνος, γλυκὺς,
ὦ Μπόρτζια Λουκρέτσια, καὶ 'στὰ Στρατοδικεῖα
γεραίρετ' ἕνας κύριος τῆς Χωροφυλακῆς,
καὶ δουρικὰ ροδόχροα διαβαίνουν κατὰ ζεύγη
ἐμπρὸς σ' αὐτὸν τὸν κύριον, ποῦ δοῦλα δὲν τοῦ φεύγει.

'Στὸ φῶς ἀποκαλύπτεται γερόντων εὐρωστία,
μὰ κι' ἄλλα προτερήματα κρυφὰ κι' ἐξεταστέα,
καὶ σὲ φρουροὺς τῆς τάξεως χαρίζουν ἀριστεῖα
κυρίαις ἀξιόλογαὶ καθὼς τὴν 'Αριστεά.

Φεγγοβολοῦν τὰ πέλαγα 'στὴν Τένεδο, 'στὴ Σάμο,
καὶ τῶν ἀρχαίων 'Ιλισσῶν τὴν ἄφθονη τὴν ἄμμο
τὴν πέρνουν δίχως ἄδεια γιὰ νὰ κτισθοῦν τὰ σπήτια
τοῦ σπιρουνάτου τοῦ λευκοῦ μὲ τὰ πολλὰ σειρήτια.

Μ' αὐτὰ τὰνδραγαθήματα, τὰ τρίμματα, τὴν ἄμμο
'κτίσαμε τούτῃ τῇ γωνιᾷ, ποῦ βλέπεις ἐδῶ χάμω,
κι' ἐκεῖθε τώρα 'φύτρωσαν οἱ βόρβοροι κι' οἱ ρύποι,
ποῦ γύρω σου σωρίζονται... Πατέρα, τί σοῦ λείπει;

Πῶς τὰ σεπτὰ σου δάκτυλα κι' ἐφέτος δὲν ἀπλόνεις;
μήπως δὲν θέλεις, Γέροντα, μὴτε νὰ φασκελώνης;
Πῶς μὰς θωρεῖς ἀκίνητος;... Καλόγερε, δὲν φθάνει
τὰ σφραγισμένα χεῖλη σου ν' ἀνοίξῃ, νὰ γλυκάνῃ
μὴτε κι' ὁ σιδηρόδρομος τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσσης,
μὴτε στρατῶν ἐξοπλισμοὶ, μὴτ' ἐπιθεωρήσεις,
μὴτε κι' ἀγῶνες Σχολικοὶ κι' ἀθλήματα γενναῖα,
μὴτε καὶ τὰ πηλίκια τῶν φοιτητῶν τὰ νέα;

Πῶς μὰς θωρεῖς ἀκίνητος;... δὲν σὲ θερμαίνουν 'λίγο
μὴτε κι' αὐτὰ τὰγάμματα, ποῦ 'βρῆκαν 'στὸ Τσιρίγο,
καὶ θάλλῃ ξένος κολλητὴς γιὰ νὰ τὰ συμμαζέψῃ
πρὶν κἄποιος ἀρχαιοφίλος ἀκόλλητα τὰ κλέψῃ;

Καθόλου δὲν σὲ συγκινεῖ κανένας Ποσάπερνης,
μὴτε καὶ τούτ' ἡ σύγχρονος κατὰ τοῦ Πέρσου νίκη,
ὅπου καθεὶς Μακρόνιος καὶ Δάτις κι' 'Αρταφέρνης
τὰ στιβαλέτα τῶν Ρωμῶν λουστράρει μὲ βερνίκι;

Καθόλου δὲν σὲ συγκινοῦν βουνὰ νομοσχεδίων,
μὴτε καθαριότητος προστάγματα μεγάλα,
μὴτε κι' ἐκεῖνα τὰ λευκὰ τοσοῦτων πλανοδίων,
ποῦ περπατοῦν καὶ φαίνονται σὺν μυίγαις μὲς 'στὸ γάλα;

Πῶς δὲν 'μιλεῖς σὺν νῆγινες Ζαήμης ρασσοφόρος;
μὴτε κι' αὐτὸς σὲ συγκινεῖ τῆς 'Αθηνᾶς ὁ χώρος,
μὴτε τὰ τόσα γράμματα, τὰ φῶτα τὰνκαμμένα,
ποῦ τρέμουν σὺν κολοφωτισαῖς καὶ σβύνουν τὸ φεγγάρι,
μὴτε τοῦ Ρήγα τὰντερὰ, μὴτε τοῦ Χιῶτ' ἡ πένα,
μὴτε κι' ἡ καθαρεύουσα κι' ἡ γλῶσσα τοῦ Ψυχάρη.

Μὴτε κι' αὐτῆς τῆς Σταύρακα τὰ μυστικὰ λιθάρια,
ποῦ κρύβουν νέους θησαυροὺς χωμένους σὲ πιθάρια,
μὴτε κι' ἐκεῖνος ὁ χρυσιός, ποῦ χάνεται κρυμμένος
μέσα 'στὰ σπλάχν' αὐτῆς τῆς γῆς, καὶ καρτερεῖ τὸ γένι
πὸτ' ἐπὶ τέλους θὰ 'βρεθῇ, Καλόγερε, νὰ δράσωμε,
καὶ μὲ κατὰχρυσο σχοινὶ θηλεῖα νὰ σοῦ περάσωμε;

Μένει βουδὸ τὸ μάρμαρο, καὶ τότε θὰ ξυπνήσῃ,
ὅταν 'στὰ δάση, 'στὰ βουνὰ, 'στὰ πέλαγα βροντήσῃ
τὸ τελευταῖο μῆνυμα: «ζήτω καὶ πάλι ζήτω,
τὸ κράτος τὰ 'κακάρωσε, Ρωμῆϊκο φινίτο.»

**Καὶ καμπόδαὶς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Τόμος ἀριστος τῶν ἔργων χειμνήστου πατριώτου,
'Αλεξάνδρου Βυζαντίου, δημοσιογράφου πρώτου.
Μέλισσα χρυσῇ τῆς γλώσσης, δίχως μισμμάτων σφαίρας,
περιέβαλε μὲ κλέος τῆς Τεργέστης τὴν «'Ημέραν»
Τόμος γνώσεως, σοφίας, καὶ ποιήσεως πολλῆς,
πολυφίλητον μνημεῖον ὑπερχοῦ κεφαλῆς.

Μέγα βιβλίον κι' ὕπατον αἰσθητικῆς παγκάλου,
ὁ «Λαοκόων» δηλαδὴ τοῦ Λέσιγγ τοῦ μεγάλου,
ἀπὸ τὸν Σακελλάριον ἐκτυπωθεὶς λαμπρότατα
καὶ μ' ἔμπνευσιν μεταφραστῆς καὶ φλόγα τελειότατα
ἀπὸ τὸν Προβελέγγιον τὸν Γερμανομαθῆ
καὶ μύστην τῆς ποιήσεως μεγάλον κι' ἀληθῆ.

'Ιστορικαὶ Σελίδες, 'Ιωακείμ τοῦ τρίτου
Πατριαρχεῖα πρώτη, τόμος ἀνδρὸς ἐγκρίτου,
τούτέστι τοῦ Σπανοῦδη, ποῦ μετ' ὀλίγον χρόνον
ἐκδίδεται 'στὴν Πόλιν μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων,
καὶ ζήτησις θὰ γίνῃ μοναδικὴ τοῦ τόμου...
διεύθυνσις 'στὴν Πόλιν, Γραφεῖα Ταχυδρόμου.

Τοῦ πρώην Νικοπόλεως τοῦ Πανερωτάτου
κι' ἀνδρὸς λογιωτάτου
λόγος ἐπιμνημόσυνος μὲ φρόνημα καὶ τόνον
πρὸς τοὺς πεσόντας εὐκλεῶς 'στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Πᾶστε τὴν Δολοφονίαν τῆς ὁραίας Δελιδίας,
ἕνα πᾶγκαλον βιβλίον πρωτοτύπου φαντασίας,
τῆς Μαρίας τῆς Κορέλλη, τῆς μεγάλης τῆς 'Αγγλίδου,
μὴ μεταφράσις τελείας νέας γλαφυρᾶς γραφίδος.